“Josep Pla es devia fotre bastant d'Orson Welles”

El festival Girona A Cappella estrena dissabte a El Canal ‘Pla vs Welles', un musical diferent amb les cançons de Les Anxovetes i The Hanfris Quartet Quim Lecina és Pla i Jordi Coromina, Welles

Les Anxovetes i The Hanfris Quartet gaireb al complet, a l'escenari d'El Canal, convertit en terrassa de La Gavina Foto: J. SABATER.

Ara fa mig segle, més o menys a l'època en què Orson Welles rodava Campanades a mitjanit (1965) a Cardona, aquest geni incomprès que buscava a Europa la llibertat creativa –i els escenaris i, si era possible, els recursos econòmics– que no li donava Hollywood, es va trobar a l'hotel La Gavina de S'Agaró amb Josep Pla, curiosament un enemic declarat del cinema. No se sap de què van parlar ni res més d'aquella trobada entre dos genis tan diferents en gairebé tot, fins i tot en dimensions, ja que Welles ja era en aquell moment tot un Falstaff d'un metre vuitanta-dos i molts quilos.

“Jo no coneixia l'existència d'aquesta trobada, ni hi havia cap fotografia ni res que la documentés. Després d'una petita crisi inicial, vaig arribar a la conclusió que era millor així, perquè, com que no en sabia res, podia imaginar-ho tot. I el punt de partida podia ser la contraposició entre dos personatges tan diferents”, explica Pere Solés, director i guionista de l'espectacle Pla vs Welles, una producció pròpia del festival Girona A Cappella [http://www.gironacappella.cat] , que s'estrenarà dissabte vinent al Centre d'Arts Escèniques El Canal de Salt (21 h, 15 euros), on aquest “musical diferent” –com l'han definit els seus creadors– s'ha estat preparant durant les últimes setmanes. Per a Solés, va ser un encàrrec del festival a partir de diferents ingredients: es tractava de posar en escena aquella “trobada misteriosa”, amb dos actors i dos grups vocals que, en definitiva, són els que donen sentit a una proposta com aquesta en un festival com Girona A Cappella. Pla és Quim Lecina i Welles, Jordi Coromina, dos actors amb moltes taules. I al darrere seu hi ha, respectivament, les tres cantants del grup gironí d'havaneres Les Anxovetes –Tona Gafarot, Montse Ferrermoner i Marta Pérez– i els quatre vocalistes de la formació barcelonina The Hanfris Quartet –Jordi Forcadell, Gener Salicrú, Juan Bertrand i Adrià Sivilla–, practicant d'un estil anomenat barbershop, que es va popularitzar a les barberies nord-americanes en els anys trenta i quaranta, quan Welles encara s'afaitava, en els temps del seu monumental Ciutadà Kane per entendre'ns.

Al mig de la conversa entre Pla i Welles –“sobre el cinema, la literatura, el menjar, les dones...”– amb reflexions en veu alta d'un sobre l'altre (“Pla es devia fotre bastant de Welles”, presumeixen els actors), apareixen els i les cantants en escena, com si fossin treballadors de l'hotel, però en realitat són més que això: Les Anxovetes representen amb les seves havaneres i cançons marineres l'esperit i el món mediterrani de Josep Pla (1897-1981) –durant l'assaig, escoltem Vestida de nit, el clàssic palafrugellenc de Càstor Pérez i Glòria Cruz–, i The Hanfris Quartet seria l'equivalent simbòlic i sonor per a Orson Welles (1915-1985).

L'escenari principal de Pla vs Welles és la terrassa de La Gavina i alguns espais adjacents, amb una escenografia senzilla però més que suficient. Tampoc Lecina / Pla ni Coromina / Welles no estan massa caracteritzats com els seus respectius personatges ni intenten imitar la seva gestualitat ni la seva manera de parlar. “El meu Pla és molt sui generis: un Pla una mica inventat de qui intento mantenir els trets bàsics del

personatge, però en cap cas és una imitació. El que hi surt reflectit és sobretot el seu món personal i literari", diu Quim Lecina, i Coromina descriu en termes semblants la seva aproximació a Welles. "No hem volgut fer un Polònia", confirma el director.

La tria de les cançons ha estat feta en funció del text, i aquest també s'ha vist modificat en algun moment per la música, en una interrelació que ha donat com a resultat una obra que no és pròpiament un musical, sinó més aviat "teatre musical" o, com ja s'ha dit, un musical diferent. Tot i que The Hanfris Quartet ja havia fet una incursió en el món teatral (Shaking Shakespeare), tant per a ells com per a Les Anxovetes –que acaben cantant junts– Pla vs Welles és un estimulant desafiament creatiu.

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 10-05-2016 Pàgina 23

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/965977-josep-pla-es-devia-fotre-bastant-dorson-wellesr.html